

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ

Ένα blog για τα βιβλία, τη γραφή και την ανάγνωση

21/07/16

Η Έντιθ Γουάρτον δεν είναι πολύ γνωστή στη χώρα μας. Κακώς. Η λογοτεχνική της παρουσία ήταν σημαντική στις αρχές του περασμένου αιώνα, έγραψε για τα ήθη της εποχής και τα γυναικεία θέματα χωρίς ταμπού. Κυρίως όμως έγραψε λογοτεχνία που μπορεί να διαβαστεί με μεγάλη ευχαρίστηση ως σήμερα.

Κεντρική ηρωίδα της στο "Καλοκαίρι" είναι η Τσάριτι, ένα δεκαοκτάχρονο κορίτσι στην πρώτη κάψα της νιότης, που ζει σε ένα μικρό Αγγλικό χωριό. Είναι πολύ όμορφη, προσπαθεί να ανακαλύψει τον εαυτό της, όμως δεν μπορεί να ξεφύγει από τα στενά πλαίσια του χρόνου και του χώρου. Ο κηδεμόνας της, ο δικηγόρος Ρόγιαλ, την κατέβασε από το Βουνό όταν ήταν πολύ μικρή κι έκτοτε μεγάλωσε με εκείνον και την γυναίκα του, χωρίς ποτέ πραγματικά να την υιοθετήσουν. Το Βουνό είναι ένα μέρος ανομίας δίπλα στο χωριό και η καταγωγή της Τσάριτι είναι στίγμα, κάτι που δεν συζητιέται με ευχαρίστηση από κανέναν.

Όταν πέθανε η γυναίκα του κηδεμόνα της, της πρότεινε να πάρει την θέση της στο πλευρό του. Όμως η Τσαριτι είχε άλλα σχέδια. Πλησίασε την πλούσια γεροντοκόρη του χωριού, την δεσποινίδα Χάτσαρντ, της ζήτησε να γίνει βιβλιοθηκάριος σε μια μικρή βιβλιοθήκη. Εκεί δεν ασχολήθηκε ποτέ με τα βιβλία, βαριόταν οικτρά, αλλά τουλάχιστον πληρωνόταν κι έκανε μεγαλεπίβολα όνειρα για το μέλλον. Όσπου γνώρισε τον Χάρνι, έναν γοητευτικό νεαρό αρχιτέκτονα και ανιψιό της δεσποινίδος Χάτσαρντ.

Αν και οι περιπτώσεις γυναικών στο χωριό που παραδόθηκαν στα ένστικτά τους και είχαν σεξουαλικές σχέσεις με νέους από την πόλη ήταν αρκετές, κι όλες χωρίς ευτυχισμένο τέλος, η Τσάριτι δεν θα διστάσει να ακούσει την καρδιά και το κορμί της, θα ερωτευτεί τον Χάρνι χωρίς να νοιαστεί για τις συνέπειες, θα ονειρευτεί μαζί του μια ζωή μακριά από την κλειστή κοινωνία του χωριού. Και στο τέλος θα πληρώσει για την ύβρι.

Η συγγραφέας αποδίδει με λεπτότητα και τόλμη τα ήθη της εποχής, τους περιορισμούς των γυναικών αλλά και της επαρχίας. Δεν σοκάρουν τόσο οι περιγραφές της- εξάλλου υπαινίσσεται μόνο τις ερωτικές σκηνές- όσο η τόλμη της να μιλήσει για θέματα που δύσκολα θίγονταν τότε- την γιατρό με τις εκτρώσεις, την τύχη των ανυπάκουων γυναικών. Η Τσάριτι δεν είναι πάντα συμπαθής, τις περισσότερες φορές φέρεται σαν μια θερμοκέφαλη έφηβη. Όμως αυτό είναι το θέμα, πως έχει το δικαίωμα στο λάθος, στον έρωτα και την κατανόηση του εαυτού της κι ας μην είναι ακόμα ολοκληρωμένη.

Η δε ιστορία με τους ανυπότακτους ανθρώπους του Βουνού που πήγαν κόντρα στο σύστημα και για αυτό ζουν εκεί σε συνθήκες ελευθερίας μεν αλλά απόλυτης φτώχειας και εξαθλίωσης, είναι ένα πολύ εύστοχο κοινωνικό σχόλιο που δεν θα περίμενε κανείς από μια απόγονο καλής κοινωνικής τάξης, όπως ήταν η Γουάρτον.

Σε γενικές γραμμές απόλαυσα την ανάγνωση του "Καλοκαιριού" που δεν είναι ένα "βιβλίο για το καλοκαίρι". Θα αναζητήσω πια κι άλλα δικά της, κατά προτίμηση "Τα χρόνια της αθωότητας". Την ταινία την έχω δει πολλά χρόνια πριν.

<http://diavazontas.blogspot.gr/2016/07/summer-edith-wharton.html?sref=fb>